

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **Y. Z.**
st. přísl. X
t. č. X

zastoupené: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s.
se sídlem Poděbradská 5, 190 00 Praha 9
proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2024, č.j. OAM-1143/ZA-ZA12-HA08-2024,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2024, č.j. OAM-1143/ZA-ZA12-HA08-2024, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobkyni **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

1. Žalobou ze dne 10. 12. 2024 žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2024, č.j. OAM-1143/ZA-ZA12-HA08-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž

žalovaný rozhodl o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyni tak, že se jí mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

II. Napadené rozhodnutí

2. V napadeném rozhodnutí žalovaný nejprve shrnul osobní charakteristiku žalobkyně, která podala svou první žádost o udělení mezinárodní ochrany v zemích Evropské unie (EU). Nemá žádné politické přesvědčení, není členkou žádné politické strany či uskupení a potvrdila, že o politiku se nezajímá. Je rozvedená, její dcera žije v Číně. Žalobkyně sdělila, že registrovaný pobyt v Číně neměla, žila sama v bytě věřících na adrese ve městě X, ul. X, čtvrti X. Z vlasti vycestovala v srpnu roku 2024 přímou leteckou linkou na trase Peking - Praha. Přijela se svým cestovním pasem a českým turistickým vízem. Své předchozí pobyty v jiných státech Evropské unie negovala.
3. Při pohovoru dne 25. 9. 2024 popsala svůj azylový příběh. ČR si vybrala z důvodu, jelikož její sousedé navštívili ČR v roce 2020 a hovořili o zemi velmi pozitivně. Proto se rozhodla přicestovat právě do ČR. Nemá zde žádné známé ani příbuzné. V červenci roku 2021 byla zadržena policií z důvodu, jelikož je členkou Církve Všemohoucího Boha (dále jen „CVB“. Uvedla, že v té době byla jednou z vedoucích skupiny ve městě Xin Shou, vesnici. Jela tam šířit informace o své církvi. Policie ji zastavila na ulici, viděla u ní letáky, byla dotazována, zda nekoná nějakou zakázanou činnost a ona odpověděla, že ne. Následně byla odvezena na policejní stanici a zbita. Na policii zůstala jeden den, protože policie ji podezírala, že šíří informace o církvi, což žalobkyně nepřiznala. O zadržení nebyl vystaven žádný protokol, byla jí udělena pokuta 10 tisíc juanů za narušování veřejného pořádku. Poté, co její manžel dovezl peníze, byla žalobkyně policií propuštěna. Jelikož ji bolela záda, vyhledala kliniku, ale tam jí nepomohli. Následně v nemocnici bylo zjištěno, že má poškozené kosti. Lékařskou zprávu o tomto má žalobkyně v Číně a nemůže ji doložit. Později ji několikrát telefonovali z policie s tím, že se má na policii hlásit. Toto žalobkyně neučinila. Následně policie zavolala jejímu manželovi a bylo mu naznačeno, že bude postižena celá rodina. Po nějaké době její manžel tlak nevydržel a rozvedl se s ní. Policejní stanice, kde byla zadržena, se nachází ve městě Shangqiu. Cestovní pas si zařizovala v jiném městě. Dle jejího vyjádření systémy nejsou propojeny. Žalovaný se žalobkyně tázal, z jakého důvodu ji policie opakovaně kontaktovala telefonicky, když ji mohla jednoduše zadržet. K tomuto žalobkyně sdělila, že žádný další důkaz vůči ní policie neměla. Do doby odjezdu z Číny v srpnu roku 2024 kontaktovala policií již nebyla.
4. Stran své existence v CVB žalobkyně uvedla, že ke vstupu do církve se rozhodla v roce 2013 poté, co zjistila nevěru svého manžela. Navštívila kamarádku, která jí dala náboženskou literaturu a v ní žalobkyně našla útěchu. K praktikování víry sdělila, že jednou týdně se u ní doma scházeli 3-4 věřící. Četli náboženské knihy, modlitby a sdíleli vlastní zkušenosti. K pravidlům církve popsala, že církve věří v příchod Ježíše Krista a vybízí k šíření víry. Ke své činnosti používala knihu Slovo Boha Všemohoucího (*Quannengshenhua*). Logo církve popsala křížem v půlměsíci s hvězdou a vysvětlila, že symbolizuje světlo vycházející ze tmy a hvězda značí symbol vedení víry směrem k lidem. Dále žalobkyně sdělila, že co se týče organizační struktury, každá místní církev

má dva představené a další tři vedoucí, kteří mají ve skupině určité úkoly, například šíření víry. Ke své skupině uvedla, že vedoucí zná osobně. Komunikaci mezi sebou zajišťovali prostřednictvím vzkazů na papírcích, tuto komunikaci měl na starost jeden z vedoucích. V případě návratu se žalobkyně obává zatčení a ublížení, jelikož má již jednu zkušenost. Také ví, že někteří členové byli ubiti k smrti. Závěrem uvedla, že v Číně probíhá permanentní perzekuce členů Církve Boha Všemohoucího, a to je pro ně velmi nebezpečná situace.

5. Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jejích výpovědí, a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Číně. Konkrétně vycházel z Informace OAMP, Čína, Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 24. ledna 2024, dále ze Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA, 20. března 2023 - Zprávy o dodržování lidských práv za rok 2022 ze dne 21. března 2024 a Informace Australské vlády, 22. prosince 2021 Zprávy o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DFAT) - Čína 21. března 2022.
6. Při seznámení s podklady dne 3. 10. 2024 žalobkyně doložila vlastnoručně psané prohlášení, v němž mj. popsala genezi útlaču CVB od roku 2014. Ve vztahu ke své osobě znovu podrobněji popsala své potíže s vyznáváním víry. V listopadu 2018 se její soused zeptal, zda není věřící, když během dne i večer stále někam běhá. Žalobkyně se obávala jeho udání a znovu se s mužem přestěhovali v rámci provincie Shanxi. V červnu žalobkyně navštěvovala dva důchodce, jejichž dcera nesouhlasila s jejími návštěvami a vyfotila ji mobilním telefonem s výhrůžkou, že pokud se u nich doma ještě objeví, udá ji. V březnu roku 2021 byli nuceni občané, aby si nainstalovali aplikaci veřejné bezpečnosti na mobil, a ve velkém pomlouvali a očerňovali členy církve. Byla vedena nenávislná kampaň s tím, že potíže bude mít kvůli tomu celá rodina. Manžel ji nechtěl pustit na shromáždění, ale ona přesto z domova utíkala, takže následně byla nucena přespát venku, jelikož do domu ji muž už nepustil. V květnu byla žalobkyně zadržena policií na stanici autobusu a odvezena na policii. Tam ji vyslýchali, a nutili k přiznání jejího náboženského vyznání, údajně jí šlapali botou po zádech, až se pomočila, a poté ji zavřeli do cely. Ona tvrdila, že pracuje v realitách a přijela tam pouze pracovat. Odpoledne vešli do cely, posmívali se jí, poté ji přivázali za ruce a nohy v cele, kde nebylo světlo. Následně policie zavolala manželovi žalobkyně, ať přinese 10 tisíc RMB. Manžel ji opustil kvůli víře, a proto se musela přestěhovat ke své souvěrkyni, kde pobývala osm měsíců v nevytopené místnosti, což se podepsalo na jejím zdraví, a dále se přestěhovala jinam, neboť se bála prozrazení. Přiložila materiály o pronásledování členů jejich církve, v nichž osobně nefiguruje. Věřící, že získá ochranu a nebude státu na obtíž. V doloženém dokumentu odkázala na internetové články týkající se jejích souvěrců, kteří jsou trestáni čínskou policií pro své náboženské přesvědčení a zatýkání členů církve v některých provinciích, např. článků Bitter Winter.
7. K jednotlivým formám mezinárodní ochrany zaujal žalovaný následující hodnocení. Nejprve stručně uzavřel, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. a) AZ. Dále se zabýval hodnocením podmínek ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) AZ, tj. z důvodu její rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité

sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by jí takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti.

8. Žalovaný se zabýval skutečností, zda žalobkyni lze považovat za příslušnici jí tvrzené náboženské menšiny v Číně, tedy zda vůbec jí tvrzené obavy by z hlediska věcného bylo možné posuzovat v rámci hodnocení ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobkyně předložila v této souvislosti své verbální výpovědi, a rovněž doložila písemné vyjádření, týkající se jejího života před odchodem z vlasti, které doplnila internetovými články o pronásledování souvěrců.
9. Následně žalovaný výpovědi žalobkyně porovnal s materiály, které si k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu ve vztahu k jí tvrzené příslušnosti ke konkrétní náboženské menšině obstaral z objektivních a dostupných zdrojů, s nimiž byla žalobkyně seznámena dne 27. 9. 2024. Z materiálu Australské vlády, 22. prosince 2021 Zpráva o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DFAT) - Čína 21. března 2022. Žalovaný dále shrnul podstatný obsah článku ze dne 3. 10. 2024 doložený žalobkyní ze serveru Bitter Winter, který vypovídá o perzekucích členů církve CVB a sledování jejích členů (tzv. „Operace 831“).
10. Z hlediska individuálního posouzení rizika pronásledování žalobkyně žalovaný usoudil následovně. Posoudil veškerá tvrzení žalobkyně a přestože na základě informací o zemi původu nepopírá, že Církev Všemohoucího Boha je v Číně považována za neortodoxní hnutí a její příslušníci mohou být v Číně vystaveni pronásledování, je zároveň nucen konstatovat, že pokud jde o individuální tvrzené pronásledování z důvodů náboženského vyznání žalobkyně nebo jeho budoucí údajnou hrozbu v případě návratu žalobkyně do vlasti, pak žalovaný důvodnost žádosti neshledal. Podle přesvědčení žalovaného pouze využila uvedených znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními následně vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila údajné obavy z návratu do vlasti, přestože ona sama ve své vlasti skutečně ohrožena nikdy nebyla. Žalobkyni objektivně nikdo nebránil v její víře, resp. jejím vyznávání, nedošlo u ní k žádnému ohrožení či porušení svobody jejího vyznání, ani k ohrožení života, osobní svobody či jiných základních lidských práv. Žalovaný neshledal, že by v zemi své státní příslušnosti byla pronásledována ve smyslu zákona o azylu a žádné skutečnosti nesvědčí ani tomu, že by se tak stalo v případě návratu do vlasti.
11. K samotnému incidentu s čínskou policií žalovaný uvedl, že policisté žalobkyni ze zadržení propustili za úplatu 10 tisíc RMB bez dalších následků, které jsou správním orgánu známy z jeho úřední činnosti či z článků zpravodajského kanálu Bitter Winter, který mj. doložila žalobkyně ve svém doplněném podání, a který uvádí odporné praktiky mučení věřících i s následkem smrti. Žalobkyně vypověděla, že čínská policie ji jednou zadržela pouze na 24 hodin, a po zaplacení kauce manželem ve výši 10 tisíc RMB ji již nijak dále nepostihla, což žalobkyně vysvětlila tím, že na ni policie nic dalšího neměla. Žalovaný tedy má za prokázané, že po propuštění žalobkyně z policie na ni čínské státní orgány nevyvíjely žádný cílený nátlak, který by souvisel s jejím náboženským vyznáním. Žalobkyně opakovaně hovořila i písemně doložila zadržování souvěrců, o nichž se dozvíдалa z nejrůznějších zdrojů, od jiných souvěrců nebo z internetu, ale faktem je, že

ona sama, kromě jednoho zadržení, se terčem jakéhokoliv podobného jednání ze strany čínských orgánů nikdy nestala.

12. Žalovaný shrnul, že sice nemůže *jednoznačně vyloučit*, že by žalobkyně nebyla aktivní členkou CVB, nicméně z průběhu celého jejího správního řízení o udělení mezinárodní ochrany a zejména na základě jejich výpovědí lze dospět k jednoznačnému závěru, že žalobkyně nebyla zájmovou osobou pro čínskou policii a nebyla ve své vlasti z důvodu jí tvrzené náboženské příslušnosti ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek rozhodně pronásledována ve smyslu zákona o azylu. Víra pravděpodobně poznamenala její život v osobní rovině, když se jí z tohoto důvodu rozpadlo manželství, jak tvrdila, nicméně toto je ve smyslu zákona o azylu rovněž irelevantní. Dle žalovaného neuvedla žalobkyně ani žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že se tak stane v případě jejího návratu do vlasti. Žalovaný doplňuje, že ačkoli žalobkyně deklarovala své zranění po zbití na policii, za současného tvrzení, že o něm nemůže doložit lékařskou zprávu, mohla např. po příjezdu do ČR využít zdejšího lékařského vyšetření, které by její tvrzení mohlo potvrdit či vyvrátit. Toto se však nestalo, neboť žádné takovéto vyšetření neabsolvovala, a tudíž neprokázala, že by její problém s obratem byl způsoben násilným zbitím, jak tvrdila. Žalovaný se v této souvislosti kloní spíše k realitě, kterou žalobkyně sama popsala, když poté, co ji muž vyhodil z domova, žila u souvěrců 8 měsíců v nelidských podmínkách, chladu, což se na jejím zdravotním stavu jistě podepsalo.
13. Také její bezproblémový odlet s čínským cestovním dokladem z mezinárodního letiště v Pekingu s nejmodernějšími technologiemi k identifikaci cestujících je dokladem toho, že pro policii nebyla žalobkyně zájmovou osobou. Tvrzení žalobkyně o nemožnosti řešit její problémy v rámci její vlasti minimálně znaky značného nadhodnocení tvrzených potíží, a to za jediným účelem, kterým je vygradovat azylový příběh s cílem dosáhnout pozitivního rozhodnutí ve věci její žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
14. Žalovaný dále připomněl, že žalobkyni byl rovněž čínskými orgány bez jakýchkoliv problémů či překážek vydán cestovní pas pro potřeby jejího vycestování z vlasti, a to s biometrickými údaji včetně otisků prstů a fotografie. To ovšem také jasně svědčí o naprostém nezájmu čínských státních orgánů o její osobu, neboť právě v souvislosti s vydáním cestovního dokladu mohly čínské orgány či bezpečnostní složky žalobkyni nejen zadržet, ale znemožnit jí i opuštění vlasti, a to pouhým nevydáním cestovního dokladu. Podanou žádostí si žalobkyně rovněž chtěla legalizovat pobyt na území ČR, ačkoli na české území přicestovala s platným českým turistickým vízem. Snaha o legalizaci pobytu není zákonem o azylu chráněna. Pro tyto účely mají konkrétní cizinci využívat některý z institutů pobytového cizineckého režimu.
15. Žalovaný shrnul, že pokud by čínské orgány skutečně a reálně pronásledovaly žalobkyni kvůli její víře, či o ni měly sebemenší zájem, měly po dobu jejího života ve vlasti bezesporu dostatek času, prostoru a právních (i mimoprávních) prostředků, které by pro to mohly účinně využít, neboť členkou CVB byla žalobkyně dle své výpovědi od roku 2013 do současnosti. Žalovaný uzavřel k otázce pronásledování, že žalobkyně nebyla v zemi své státní příslušnosti z důvodu příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině nikdy vystavena osobnímu pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona o

azyly, tedy závažnému porušení jejich základních lidských práv ze strany čínských orgánů, a neuvedla ani žádné konkrétní a relevantní skutečnosti, které by svědčily o tom, že se na této její situaci v případě jejího návratu do vlasti cokoliv změní.

16. Žalovaný dále vyhodnotil jako nesplněné podmínky pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny (§ 13) a národního humanitárního azylu (§ 14). Dále se věnoval podmínkám pro udělení doplňkové ochrany. V tomto ohledu v zásadě zcela zopakoval argumentaci k podmínkám pro udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. b) AZ. Zdůraznil především, že se žalobkyně nikdy nestala terčem zadržení či jiného podobného jednání ze strany čínské policie a odjela z vlasti skrze mezinárodní letiště a zcela legálně. Nepochybně mohla řešit svou situaci tzv. vnitřním přesídlením.
17. Žalobkyně ani neuvedla žádné zákazy či omezení, která by se na ni měla vztahovat v souvislosti s delším pobytem nad rámec platnosti turistického víza. Čínskou lidovou republiku ostatně opouštějí každoročně tisíce občanů za účelem turistiky, shodně jako žalobkyně, kdy pouze v ČR jde jen v této oblasti více než 200 tisíc občanů Číny ročně. Žalovaný poukázal v rámci tohoto řízení dále na neexistenci důkazů o systematickém týrání včetně zadržování a špatného zacházení neúspěšných žadatelů o azyl, kteří se vracejí do Číny. Tvrzení žalobkyně jsou tedy čistě účelová.
18. Žalovaný dále k obavám z nebezpečí vzniku vážné újmy v případě návratu žalobkyně do vlasti obsáhle citoval zprávu Australské vlády, Čína, 22. prosince 2021 Zprávy o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DFAT) ze dne 21. 3. 2022 (Politický systém) a dovodil, že uvedla, že nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani jiné organizace, ani se v tomto směru nikdy žádným způsobem neangažovala. V době před svým odjezdem z vlasti neměla žádné potíže se státní čínskou mocí z důvodu svého politického přesvědčení, bezpečnostní složky o ni nejevily žádný zájem a taktéž vzhledem ke skutečnosti, že nikdy nebyla nijak aktivní v kritice současného čínského režimu, žalovaný nemá žádný důvod se domnívat, že by se státní či bezpečnostní složky o její osobu zajímaly po jejím současném návratu do vlasti.
19. Žalovaný uzavřel, že žalobkyně nespadá pod skupinu osob, jejichž pohyb by měla čínská vláda zájem omezit. Disponuje řádně vystaveným pasem Číny, a při vycestování z vlasti v roce 2024 neměla naprosto žádné potíže s domovskou státní mocí, nikdy se politicky protirežimně neangažovala a není žádný důvod se domnívat, že by problémy měla očekávat při případném současném návratu do vlasti.
20. Žalovaný uzavřel, že po zhodnocení výpovědí žalobkyně o okolnostech jejího pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jejích hlavních motivů k odchodu z vlasti a podkladových zpráv nedospěl k závěru, že by žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu, ani ostatních forem nebezpečí vážné újmy, a proto nelze doplňkovou ochranu udělit.

III. Žaloba

21. Žalobkyně založila svou žalobní argumentaci jednak na zpochybnění řádného zjištění skutkového stavu věci a dále na tvrzení, že se jí osobně dotýká pronásledování křesťanů v Číně. Nesouhlasila s tvrzením, že se mohla v Číně vnitřně přesídlit a že její žádost byla podána čistě z důvodu legalizace pobytu.
22. Předně zdůraznila, že vycestovala ze země původu, neboť se obávala o vlastní život. Několik let byla na útěku, musela se často stěhovat a snažit se na sebe neupozorňovat. Několik let působila jako vedoucí církevní skupiny, vedla modlitby a studium náboženských knih. V průběhu let vídala své spoluvěrce, kteří byli zadržováni a mučeni, případně „zmizeli“. Věděla, že jí hrozí nebezpečí. Poté, co jí toto pronásledování zničilo rodinu, byla podrobena nelidskému zacházení na policejní stanici, a měla jistotu, že se situace její církve nezlepší, se rozhodla z Číny utéci. Na základě turistického víza se dostala do České republiky, kde okamžitě podala žádost o mezinárodní ochranu. Pokud se vrátí, je velmi pravděpodobné, že bude zadržena, mučena nebo zabita.
23. Žalobkyně dále poukázala na skutečnost, že Komunistická strana Číny se dlouhodobě snaží sladit náboženství s komunismem a zajistit loajalitu jednotlivých církví s Komunistickou stranou, která prosazuje ateismus. Čínská Ústava sice uvádí, že občané mají svobodu náboženského vyznání, úřady však náboženské aktivity přísně kontrolují. Čína se každoročně řadí mezi země s největšími omezeními náboženství. Hlavní protestantští vůdci a věřící z podzemních „domácích církví“ byli podle zpráv rovněž obviněni a odsouzeni podle článku 300, což opět ukazuje, jak může být represivní legislativní nástroj vytvořený k pronásledování jedné náboženské skupiny rychle a snadno použit proti jiným. Žalobkyně byla vedoucí podzemní „domácí církve“, a proto je v jejím případě nebezpečí ještě větší.
24. Čínské úřady usilují o dohled a kontrolu nad křesťany tím, že je povzbuzují - někdy i donucovacími prostředky - k připojení ke státem schváleným církvím, které jsou přidruženy k „vlasteneckým“ asociacím a vedeny politicky prověřeným duchovním. Vyznání není svobodné a oddělené od politiky. Žalovaný se měl zabývat otázkou, zda nelze pronásledování podřadit i pod ustanovení § 12 písm. a) AZ z politických důvodů. Žalobkyně se domnívá, že uplatňování politických práv a svobod se musí posuzovat širěji, přičemž například právo na shromažďování (domácí bohoslužby) by mělo být chráněno.
25. Žalobkyně byla v roce 2021 zadržena policií a bita, nakonec byla po zaplacení pokuty propuštěna. Šlo o velmi traumatizující zážitek, který zanechal nejen psychické, ale i fyzické následky. Žalobkyně o tomto incidentu mluvila u pohovoru a vysvětlila, že k němu došlo právě kvůli jejímu náboženství. Ani tak ovšem žalovaný nevěnoval její výpovědi dostatečnou pozornost, a bez bližšího vysvětlení uvedl, že nejde o důkaz pronásledování. Dokonce vyjádřil nejistotu, zda se zadržení vůbec odehrálo bez toho, aby vysvětlil, z čeho tato nedůvěra pramení [viz str. 8 napadeného rozhodnutí]: „*Pokud se tedy skutečně stal, neboť žalobkyně o něm nedoložila žádné přímé dokumenty*“. Pouze na tomto místě žalovaný zpochybňuje výpověď žalobkyně i přesto, že v předešlých odstavcích sice mluví o zadržení jako o „ojedinělém incidentu“, ovšem věrohodnost žalobkyně nezpochybňuje.

26. Dále žalobkyně zpochybnila zjištěný skutkový stav, a to především situaci v zemi původu. Žalovaný podle jejího názoru čerpal pouze ze zpráv z let 2021 -2024 (z ledna 2024 je pouze jedna zpráva), které se navíc nezaměřují na CVB. Tato církev se nachází ve velmi specifické situaci, její členové jsou dlouhodobě pronásledováni a jde o uskupení, které čelí systematickému tlaku ze strany státu. Právě CVB byla je jednou z několika „neoficiálních“ církví, které čelí neustálé kontrole a útokům ze strany státu. Bylo úkolem správního orgánu si o této církvi a jejím postavení v Číně zjistit dostatečné informace. Situace náboženství v Číně se neustále mění, a proto ji nelze posuzovat jen s ohledem na zprávy z roku 2021 - 2023.
27. Při hodnocení azylového příběhu žalobkyně žalovaný některá tvrzení žalobkyně označil za nepodložená s tím, že jde o čistě *hypotetické spekulace a domněnky*, přitom ovšem jejich obsah nevyvracel, pouze je nepovažoval za dostatečně závažná. Pokud žalovaný považoval některá tvrzení žalobkyně za nevěrohodná nebo nesprávná, mohl se s nimi vypořádat nalezením důkazů o opaku. V pochybnostech by se ovšem vždy měl klonit na stranu žalobkyně. Žalobkyně přitom poskytla věrohodnou a vnitřně konzistentní výpověď. Žalovaný vyhledával v řízení zásadně okolnosti svědčící v neprospěch žalobkyně. Žalobkyně nepovažuje za relevantní, že na ni nebyl vydán mezinárodní zatykač, jak uvádí žalovaný. Taková podmínka z právního řádu nevyplyvá.
28. Z hlediska budoucího (tzn. prospektivního) pronásledování žalobkyně uvedla, že se z důvodu pronásledování již pro svou víru musela stěhovat, což žalovaný nepovažoval za zásadní. I tak ovšem žalobkyně doložila svou výpověď, že už v minulosti musela čelit různým druhům pronásledování. Existuje tedy přiměřená pravděpodobnost pronásledování, vzhledem k situaci v Číně a zadržování přátel a známých žalobkyně. Toto pronásledování je pak prováděno na základě náboženství, tedy jednoho z azylových důvodů podle §12 písm. b zákona o azylu. Podle žalobkyně jsou splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu.
29. Žalobkyně uvedla všechny důležité skutečnosti, snažila se vysvětlit svou situaci komplexně, přičemž její azylový příběh není vnitřně rozporný a odpovídá i obecné situaci v Číně. Nevidí tedy důvod k tomu, aby žalovaný vyžadoval nějaké další důkazy o porušování lidských práv, jestliže tak činí nad rámec povinností stanovených žalobkyni zákonem o azylu, respektive směrnicemi EU a Úmluvou o postavení uprchlíka. Žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019-77 a rozsudek téhož soudu ze dne 24. 8. 2017, čj. 1 Azs 227/2017 – 33.
30. K otázce možnosti vnitřního přesídlení žalobkyně uvedla, že politika směřující proti náboženství a především proti CVB se uplatňuje na celém území Číny, více či méně přísně, ovšem není možné tvrdit, že pouhé vnitřní přesídlení by žalobkyni zajistilo bezpečí a především svobodu vyznání. Z důvodu politické situace v Číně není možné vyhledat svobodnější část této země, kde by byla zajištěna svoboda vyznání a bezpečí před státními orgány. K argumentaci žalovaného, že jí šlo pouze o legalizaci pobytu, žalobkyně odkázala na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu s tím, že legalizace pobytu je pouze jedním z důsledků podání žádosti o mezinárodní ochranu (viz rozsudky NSS sp. zn. 8 Azs 27/2019 a sp. zn. 5 Azs 6/2011).

IV. Vyjádření žalovaného

31. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 9. 1. 2025 především zopakoval nosné důvody napadeného rozhodnutí. K žalobním námitkám uvedl, že z azylového příběhu žalobkyně jednoznačně vyplývá, že se obává postihu ze strany státních orgánů pro své vyznání, konkrétně příslušnost k CVB. Žalovaný správní orgán připustil, že tato církev je v Číně považována za neortodoxní hnutí a její příslušníci mohou být vystaveni pronásledování, v případě žalobkyně však její žádost nevyhodnotil jako důvodnou právě vzhledem ke zjištěným individuálním konkrétním okolnostem. Její obavy shledal značně nadhodnocenými za účelem gradace azylového příběhu.
32. Žalovaný neshledal, že by jednání ze strany policie vůči žalobkyni bylo možné označit za pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu nebo čl. 9 odst. 2 kvalifikační směrnice. S vědomím rozložení důkazního břemene poukázal na nedoložení jakékoli lékařské zprávy, která by se vztahovala k uváděnému zranění obratle, jež mělo být žalobkyni způsobeno v důsledku násilí ze strany čínských policistů, byť by se jednalo o kupříkladu i o zprávu vyhotovenou až na zdejším území. Takovému vyšetření v ČR se žalobkyně z vlastní iniciativy nepodrobila, ač takovou možnost nepochybně měla.
33. Pokud žalobkyně vytýká napadenému rozhodnutí neaktuálnost použitých podkladů, pak v žalobě neuvádí, z jakého důvodu shledává podklady neaktuálními či v čem se rozcházejí s reálnou současnou situací v Číně. Materiály, z nichž správní orgán při posouzení důvodnosti její žádosti vycházel, byly pořízeny v rozpětí let 2021 až 2024, přičemž právě v roce 2021 došlo dle výpovědi žalobkyně k jejímu zadržení policií.
34. Podle žalovaného žalobkyně nemohla pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) AZ a to jí nehrozí ani pro případ návratu. Z uvedených důvodů žalovaný souhlasil s projednáním věci bez nařízení ústního jednání a navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V. Posouzení věci krajským soudem

35. Krajský soud shledal, že žaloba je **důvodná**.
36. Úvodem svého právního posouzení krajský soud předesílá, že vycházel jakožto z relevantního právního rámce z právní úpravy obsažené v zákoně o azylu, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (tzv. kvalifikační směrnice) a v neposlední řadě z ustálené judikatury správních soudů.
37. Ze **správního spisu** vyplývá, že se žalobkyní proběhl pohovor dne 25. 9. 2024 za přítomnosti tlumočníka z čínského jazyka, z něhož žalovaný pořídil na žádost žalobkyně též audiozáznam. Co se týká zpráv o zemi původu, ve spisu je založena zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 20. 3. 2023 v českém překladu (Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2022) zahrnující pasáže o svobodě pohybu a právu vycestovat ze země, vnitrostátním pohybu obyvatel a cestování do zahraničí včetně možnosti exilu. Dále jde o Informaci OAMP ze dne 24. 1. 2024 Bezpečnostní a politická

situace v zemi (leden 2024) týkající se vybraných otázek z oblasti občanských svobod a lidských práv, která se mj. týká mučení a trestu smrti v ČLR.

38. Otázek náboženské svobody se výslovně dotýká zpráva Informace australské vlády ze dne 22. 12. 2021 (body 3.22 a násl.), která hovoří o počínání náboženství, které s sebou přináší změnu některých náboženských prvků či předpisů. Náboženským skupinám, které odmítají podrobit se autoritě státem schválených náboženských organizací hrozí, že budou zrušeny. Ty skupiny, které mohou existovat, jsou podrobeny pečlivému sledování. Body 3.28 – 3.31 této zprávy se týkají přímo křesťanství a body 3.32 až 3.35 se týkají protestantských církví. Podle závěrů této zprávy jsou protestanté vystaveni středně velkému riziku úřední diskriminace a nemohou svou víru svobodně vyznávat. Protestantští křesťané jsou vystaveni nízkému riziku společenské diskriminace.
39. Klíčové pasáže týkající se Církve všemocného Boha (COAG) jsou obsaženy v bodech 3.57 až 3.63 této zprávy. Zde se uvádí, že jde o zakázanou skupinu od listopadu 1995, která působí v utajení. Neexistuje v ní žádná formální liturgie či obřady, ale pouze studijní setkání. Není jasná ani hierarchie hodnostářů, ačkoliv pravděpodobně existuje, a není ani známo, zda se vede centrální registr členů. Podle hodnocení DFAT jsou zprávy o všeobecně rozšířeném zatýkání věrohodné. Šíření víry je nezákonné. Členové této církve jsou vystaveni středně velkému riziku společenské diskriminace.
40. Po seznámení s podklady žalobkyně doložila několik článků (zejm. z poslední doby předcházející odjezdu žalobkyně z ČLR šlo o texty *China: More Members of The Church of Almighty God Arrested and Tortured*, 26. 1. 2024; *China: „Bitter Winter“ Obtains a Secret Document on the Repression of The Church of Almighty God*, 30. 7. 2024; *China: New Massive Wave of Persecution Against The Church of Almighty God*, 8. 11. 2023; *Four Regional Leaders of The Church of Almighty God Arrested and Sentenced to 10-11 Years*) o uvěznění či perzekuci členů CVB, a své vyjádření ze dne 1. 10. 2024. V tomto vyjádření žalobkyně podrobně popsala své zážitky z období let 2013, kdy začala věřit v Boha až do roku 2024, kdy se rozhodla odjet z Číny do ČR. Žalobkyně dosti podrobně popisuje, jak se dostala do CVB v době, kdy zjistila nevěru svého manžela, což jí přineslo duchovní útěchu. V církvi jsou tzv. odpovědné osoby. Několikrát se kvůli víře a obavě z odhalení přestěhovali v rámci provincie Shanxi, což její manžel těžko nesl. Žalobkyně se podílela na šíření věrouky v rámci této provincie. Poprvé se ukrývala v roce 2020 asi 2 měsíce, když byly společně s jednou sestrou vyfotografovány v jedné rodině při evangelizaci. V květnu 2021 proběhl dle vyprávění žalobkyně incident s policií, kdy byla zadržena a odvezena na stanici. Poté byla fyzicky bita týrána, ale přes výhrůžky zabitím se nepřiznala. Policisté jí mj. sdělili, že je sledována. Následně ji propustili oproti úhradě 10tis. RMB ze strany jejího manžela. Poté jí policisté měli požádat, aby se hlásila pravidelně na policii, což žalobkyně neučinila, a následně měli policisté vyhrožovat jejímu manželovi. Následně došlo k rozchodu s manželem a žalobkyně se přestěhovala na jiné místo v provincii Shanxi, kde se ukrývala 8 měsíců a neměla kontakt s církví. V roce 2022 se pak přestěhovala opět na jiné místo v tomtéž okrese D. a k jiné sestře kvůli strachu z odhalení ze strany její susedky, a následně znovu k další sestře do obce H., kde se žalobkyně ukrývala 3 měsíce. Poté se k ní doneslo, že ji policie hledala na předchozí adresu sestry Ch. P. K finálnímu incidentu při šíření víry došlo dne 24. 5. 2024, kdy při návštěvě v rodině jedné sestry došlo k roztržce s jejím synem,

který jí zabavil notebook a USB disky, kde měly být důkazy o tom, že žalobkyně je věřící. Zavolal na ně policii, ale stačily utéct.

41. Pro větší přehlednost rozdělil krajský soud svou argumentaci do následujících oddílů odůvodnění.

A) Důvody pronásledování podle § 12 písm. a) zákona o azylu

42. Krajský soud se nejprve zabýval námitkami směřujícími proti hodnocení důvodů pronásledování upravených v ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, tedy pronásledování v důsledku uplatňování politických práv a svobod. Žalovaný k těmto důvodům pouze uvedl, že nebyla členkou žádné politické strany, a proto u ní pronásledování z politických důvodů nepřichází v úvahu, a proto o udělení azylu z těchto důvodů nelze uvažovat.
43. Krajský soud v první řadě podotýká, že na první pohled lze se žalobkyní souhlasit v tom, že hodnocení žalovaného k těmto důvodům pronásledování vyhlíží povrchně a paušalizovaně. Nepochybně mohl žalovaný zauvažovat nad vztahem důvodů pro udělení azylu uvedených v písm. a) a b) citovaného ustanovení hlouběji a mohl vymezit jejich vzájemné souvislosti, které žalobkyně poměrně správně připomíná.
44. Nicméně pro posouzení důvodnosti námitek žalobkyně je podstatné, zda z jejího azylového příběhu vyplývají indicie, které by mohly vést k domněnce, že žalobkyně byla v zemi původu pronásledována pro uplatňování svých politických práv a svobod. Právo shromažďovat či sdružovat se společně s jinými za účelem projevování či praktikování náboženství či víry je již konzumováno v samotném pojmu náboženské svobody (srov. kupř. čl. 16 odst. 1 Listiny, čl. 18 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, vyhl. pod č. 120/1976 Sb.). Právo na náboženskou svobodu se považuje za základní právo občanského charakteru, nikoliv však specificky právo politické. Může samozřejmě docházet k prolínání mezi náboženskou svobodou a projevováním víry a politickými postoji (např. v teokratických politických systémech či politických stran a hnutí fixovaných na určitou náboženskou věrouku), avšak skutkové okolnosti případu takovému prolnutí nenasvědčují.
45. Lze proto souhlasit se žalovaným, že tvrzený způsob a projevy křesťanské víry, které žalobkyně v zemi původu praktikovala, nejsou v jejím případě podřaditelné pod pojem uplatňování politických práv a svobod ani pod pojem pronásledování z těchto důvodů [§12 písm. a) zákona o azylu]. Žalobkyně sama sebe navíc prezentovala jako politicky pasívní osobu, která nikdy kvůli svým politickým postojům neměla v zemi původu problémy. Veškerý její nesouhlas s vládnoucím komunistickým režimem je spojen s jejím vyznáváním víry a z toho plynoucími riziky spočívajícími ve sledování osob a jejich útlaku.
46. Ačkoliv tedy žalovaný mohl odůvodnit tuto otázku podrobněji a také šířeji, nespatřuje v tom krajský soud ani nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, ani nezákonnost, neboť závěry, k nimž žalovaný v tomto ohledu dospěl, jsou skutkově a věcně opodstatněné. Tyto námitky tedy krajský soud nepovažuje za důvodné.

B) Důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu (odůvodněný strach)

47. Gros žalobních námitek se upíná právě k argumentaci žalovaného věnované hodnocení otázky odůvodněného strachu žadatele o mezinárodní ochranu z pronásledování z důvodu náboženství [§ 12 písm. b) zákona o azylu].
48. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu je za pronásledování považováno „závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“
49. V rámci eurokonformního výkladu českého zákonného rámce pro udělování azylu je třeba zohlednit také relevantní ustanovení kvalifikační směrnice, a to především ve vztahu k pojmu pronásledování čl. 9 této směrnice. Za pronásledování ve smyslu kvalifikační směrnice mohou být považována kupř. tato jednání: a) použití fyzického nebo psychického násilí, včetně sexuálního násilí; b) právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem; c) nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání; d) odeprání soudní ochrany, které vede k nepřiměřenému nebo diskriminačnímu trestu; e) trestní stíhání nebo trest za odeprání výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2; f) jednání namířená proti osobám určitého pohlaví nebo proti dětem.
50. Podle čl. 10 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice pojem náboženství zahrnuje zejména zastávání teistických, neteistických a ateistických přesvědčení, účast nebo neúčast na formálních náboženských obřadech konaných soukromě nebo veřejně, sám nebo společně s jinými, jiné náboženské akty nebo vyjádření názorů anebo formu osobního nebo společenského chování založeného na jakémkoli náboženském přesvědčení nebo příkázaného jakýmkoli náboženským přesvědčením.
51. Žalovaný při hodnocení tzv. odůvodněného strachu z pronásledování vycházel z několika dílčích premis, které žalobkyně podrobila nesouhlasné kritice. Neuralgickým bodem této úvahy žalovaného je jeho závěr o účelovém nadhodnocení popsanych zážitků s praktikováním křesťanské víry v ČLR. Krajský soud se jimi zabýval jednotlivě a ve vzájemné souvislosti a dospěl k následujícím závěrům.
52. Mezi účastníky není sporné, že vyznání křesťanské víry v tzv. domácích církvích je zakázáno a státními orgány kontrolováno i stíháno. Členové těchto církví s určitou pravděpodobností (viz soudem citovaná zpráva australské vlády ze dne 22. 12. 2021) mohou čelit pronásledování, zatčení i uvěznění pro svou víru. Specificky jsou více ohroženy osoby ve vůdčích pozicích církevních komunit a ti, kteří se podílejí na rozšiřování náboženských textů (tzn. šíření víry).
53. Žalovaný založil své hodnocení azylového příběhu na zprávách o zemi původu, které podle mínění krajského soudu nelze považovat obecně vzato za nedostatečné či neaktuální. Ve vztahu k činnosti protestantských domácích církví obecně a specificky CVB je klíčová zpráva australské vlády ze dne 22. 12. 2021, která je nejpodrobnějším podkladem obsaženým ve správním spisu. Tato zpráva poměrně jednoznačně zodpovídá obecné rysy azylového příběhu žalobkyně, které jednoznačně zapadají do popisu činnosti CVB. Proto také žalovaný „nevyloučil“, že by žalobkyně mohla být aktivní členkou CVB. Vzhledem k závěrům žalovaného o absenci individuálního rizika pronásledování žalobkyně tu ovšem lze spatřovat nedostatek podrobnějších informací k popisovaným událostem, zejm. zatýkání členů této církve v červnu 2023, o němž se

- zmiňuje i žalobkyně ve svém vyjádření k podkladům a které se mělo stát poměrně bezprostředním motivem k zahájení kroků k opuštění země původu.
54. Žalobkyně doložila ke svému vyjádření k podkladům řadu článků ze serveru BitterWinter.org v angličtině, z nichž žalovaný zohlednil pouze článek ze dne 8. 11. 2023 *New Massive Wave of Persecution Against The Church of Almighty God*. Přitom i ostatní články doložené žalobkyní (a to i novějšího data) jsou tematicky spjaté s perzekucí členů CVB. Žalovaný je však ve svém hodnocení ani nezmínil. Tyto články se týkají zatýkání členů CVB v různých čínských provinciích a v různých obdobích, přičemž je z nich zřejmé, že vyšší pozornost státní moci poutají členové církve ve vedoucích funkcích. Z azylového příběhu žalobkyně je patrné, že žalobkyně sice nefigurovala v církevní hierarchii CVB na postech regionálních vůdců, ale v rámci svého společenství měla opakovaně funkci „odpovědné osoby“ či „vedoucí“ dané skupiny. S těmito aspekty příběhu se žalovaný nevypořádal.
55. Závěry žalovaného stran rizika individuálního pronásledování jsou založeny na obecných floskulích, které nijak nevyvrací azylový příběh žalobkyně. V tomto kontextu tedy lze námitce vůči nedostatečným podkladům pro napadené rozhodnutí přisvědčit. Žalovaný se měl buď explicitně vypořádat s předloženými články týkajícími se azylového příběhu žalobkyně, anebo si opatřit vlastní informace, které by podpořily jeho závěry o absenci rizika individuálního pronásledování žalobkyně.
56. Dále je třeba zaměřit bližší pozornost na tvrzení žalobkyně, že byla minimálně jednou zadržena policií, vyslýchána i fyzicky týrána (bití, bolestivé znehybnění, výhrůžky zabitím). Tuto skutečnost žalovaný nevyvrací, ale považuje ji za „ojedinělý incident“, po němž již nenásledoval další policejní útlak. Z azylového příběhu žalobkyně však vyplývá, že nátlak policie na její rodinu byl dále vyvíjen prostřednictvím jejího manžela, přičemž i nadále byla žalobkyně při své činnosti dále sledována. Proto se také několikrát přestěhovala, byť v rámci provincie Shanxi, a dokonce se podle svého tvrzení musela ukrývat nejprve 8 měsíců (poté, co s ní manžel rozešel) a poté 3 měsíce v roce 2022. Žalovaný však interpretoval tato fakta jako nedůležitá, neboť spíše podle jeho mínění šlo o to, že žalobkyně jen neměla po rozchodu s manželem kde bydlet. Jde tu tedy o účelové snížení relevance popisovaných faktů vzhledem k naplnění znaků pojmu pronásledování (§ 2 odst. 4 zákona o azylu, čl. 9 kvalifikační směrnice). Podle názoru krajského soudu nelze jednoznačně presumovat, že by popsané formy zvýšeného zájmu policie o činnost žalobkyně nebyly pravděpodobné. Naopak je lze interpretovat tak, že policie se snažila odradit žalobkyni touto cestou od další činnosti v CVB a měla zájem žalobkyni monitorovat. V případě absence přímých důkazů o její činnosti to dává smysl. Pokud to chtěl žalovaný vyvrátit, měl se zabývat více fungováním policie při potírání domácích (zlých) kultů, aby svou domněnku podpořil fakty.
57. Žalovaný obecně dospěl ze zpráv o zemi původu k názoru, že žalobkyně coby protestantská věřící jedné z domácích církví, které jsou v ČLR zakázaným kultem, může čelit pronásledování. Poté však žalobkyni zcela bez bližších důvodů neuvěřil, že se obává návratu domů. Podle názoru krajského soudu v tomto ohledu hraje roli to, co žalobkyně zmínila ve svém vyjádření k podkladům ze dne 3. 10. 2024, a to poslední incident při šíření víry, který se měl stát dne dne 24. 5. 2024 a bezprostředně tak předchází rozhodnutí žalobkyně opustit zemi původu. Při návštěvě v jedné rodině mělo dojít k tomu, že byl žalobkyni zabaven notebook i s USB flash disky, na nichž podle jejího tvrzení měly být důkazy o její činnosti v rámci CVB. Zároveň jí bylo

vyhrožováno udáním na policii. Tento incident žalovaný dostatečně nezohlednil a nehodnotil jej ve vztahu k otázce prospektivního pronásledování žalobkyně, a to jak jednotlivě, tak i ve vzájemné souvislosti s popsáním zatčením a výslechem.

58. Krajský soud tu z argumentace žalovaného jasně rozumí, že žalovaný zcela záměrně nechtěl tvrdit, že žalobkyně je nevěrohodná či snížene věrohodná (jak tomu bylo v jeho rozhodnutích týkajících se členů zakázaných církví, kteří do ČR přijeli požádat o azyl v roce 2018 - 2019). Její nevěrohodnost by bylo možno založit teprve na tom, pokud by si navzájem odporovala jeho vyjádření v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebo by byla v rozporu se skutečnostmi o zemi původu zjištěnými v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany; tak tomu ovšem zjevně není. Místo toho žalovaný argumentuje pouhým „nadsazením“ či „přehnaností“ obav žalobkyně, ovšem jak bylo řečeno, bez přílehavých skutkových důvodů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017, čj. 1 Azs 227/2017 – 33).
59. Vyprávění žalobkyně o její činnosti v CVB je nepochybně svědectvím o negativních zkušenostech s vyznáním její víry v prostředí čínského komunistického režimu. Žalovaný se tu opírá opět jen o své přesvědčení, že žalobkyně prostě jen „přehání“. Deskripce jejích zážitků nebyla žalovaným nijak věcně vyvrácena jako nevěrohodná, nepravdivá či nepřesvědčivá. Krajský soud tu odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 29. 8. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019-77, které se týkaly rovněž čínského státního příslušníka, který byl členem církve CVB.
60. Úvaha žalovaného o mezinárodním zatykači (tzn. pravděpodobně cestou Interpolu) je s nosnými důvody azylového příběhu zcela mimoběžná, neboť pronásledování domácích církví v ČLR je interní záležitostí a nelze si představit, že by ČLR stíhala osoby věřících i v mezinárodním prostředí a pátrala po nich prostřednictvím Interpolu (srov. čl. 3 Statutu Interpolu – viz <https://www.interpol.int/Who-we-are/Legal-framework/Legal-documents>). Argumentace okolnostmi vycestování ze země původu je sice relevantní, ovšem v případě, že žalobkyně měla platný cestovní doklad a vízum do ČR a nejde o osobu trestně stíhanou, nedává valný smysl. Čínské orgány logicky neměly pádný důvod, proč žalobkyni nenechat vycestovat, naopak při obrácené logice by si mohly spíše přát, aby se žalobkyni do ČLR již nevrátila, pokud měly informace o její činnosti při šíření víry v Boha.
61. Úvahy stran vnitřního přesídlení by se mohly jevit jako předčasné vzhledem k tomu, že žalovaný uzavřel tak, že žalobkyni nehrozí individuální pronásledování. Ovšem je třeba poukázat na to, že žalobkyně se již několikrát z důvodu obav z pronásledování přestěhovala. Vzhledem k tomu, že pokračovala vždy v aktivním praktikování víry v CVB, ale také v jejím šíření, je logické, že přestěhování její obavy z možného zatčení a perzekuce nejsou mimoběžné. Svou roli tu opět hraje, zda se pronásledování CVB intenzifikuje pouze v některých provinciích ČLR, anebo stejnou měrou na celém jejím území (což žalovaný v napadeném rozhodnutí zmínil).
62. Krajský soud závěrem připomíná i judikaturu SDEU k výkladu čl. 9 kvalifikační směrnice. V rozsudku velkého senátu ve spojených věcech C-71/11 a C-99/11, *Spolková republika Německo proti Y a Z* ze dne 5. 9. 2012 SDEU dovodil, že „existence aktu pronásledování může vyplývat ze zásahu do vnějšího projevu uvedené svobody a pro účely posouzení, zda zásah do práva na svobodu náboženského vyznání, který porušuje čl. 10 odst. 1 Listiny, může představovat ‚akt pronásledování‘, musejí příslušné orgány s ohledem na

osobní situaci dotyčné osoby ověřit, zda této osobě z důvodu výkonu této svobody v její zemi původu vznikne skutečné nebezpečí spočívající zejména v tom, že bude pronásledována či s ní bude jeden z původců uvedených v článku 6 směrnice zacházet nelidským či ponižujícím způsobem, anebo jí uloží nelidský či ponižující trest.“ Tyto parametry napadené rozhodnutí nesplňuje, neboť žalovaný dostatečně přesvědčivě nezdůvodnil, proč jsou obavy žalobkyně z možného zatčení a perzekuce (skutečného nebezpečí) mylné či přehnané.

63. Krajský soud se již detailně nezabýval úvahami žalovaného o nesplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany. To by bylo na místě tehdy, pokud by úvahy žalovaného o nenaplnění podmínek pronásledování žalobkyně byly přezkoumatelné, což v konečném důsledku vzhledem k tendenčnímu hodnocení některých faktů azylového příběhu žalobkyně nebyly.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

64. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je třeba v plném rozsahu zrušit [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.] a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
65. Krajský soud připomíná, že v dalším řízení je žalovaný povinen znovu a mnohem komplexněji vyhodnotit zjištěné skutečnosti, zejm. tvrzení žalobkyně v jejím vyjádření k podkladům pro rozhodnutí včetně připojených článků. Dále je povinen vyhnout se tendenčnímu výkladu azylového příběhu žalobkyně a objektivně zvážit relevanci jí tvrzených okolností, na něž krajský soud v tomto rozsudku upozornil. V potřebném rozsahu bude žalovaný dále povinen doplnit důkazní materiál vzhledem k aktuálním poměrům a podmínkám v zemi původu. Právním názorem, který soud v tomto rozsudku vyslovil, je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
66. Konkrétně krajský soud zdůrazňuje, že žalovaný je v dalším řízení povinen odstranit soudem identifikované vady napadeného rozhodnutí spočívající jednak v nepřezkoumatelnosti některých částí svých úvah pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.), a jednak v nedostatečném zjištění skutkového stavu věci (zejm. k otázce možnosti prospektivního pronásledování či důvodných obav z vážné újmy v případě návratu do země původu).
67. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl tak, že nepřiznal toto právo žádnému z účastníků. Žalobkyně sice byla v řízení úspěšná, ale právo na náhradu nákladů řízení neuplatnila a ani jí žádné náklady nevznikly, neboť právní zastoupení bylo poskytnuto zastupující organizací specializovanou na právní pomoc cizinců zdarma. Žalovaný nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 9. prosince 2025

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce